

կարծեմ որ գեղեցիկը կը զգացուի և ոչ թէ կ'ուսանուի: Գեղեցկագէտք լաւ լաւ կը վարդապետեն, օրէնս կու տան և ամէն իրենց ուզածը կ'ընեն, բայց եթէ ոք արուեստագետ ծնած չէ, գեղեցկութիւնը չըմբռներ. մինչդեռ դուք ճշմարիտ արուեստագետի զգացումներ ունիք:

Այս անգամ կը ներէք՝ որ ես մասնանի ընեմ ձեզ անպատեհութիւն մի, որ կարծես ամբողջութեան մէջ կ'անհետանայ, բայց այնուհանդերձ միշտ կը դիտուի, և է այն մեծ բացուածն, զոր կը ձեւացընէ՝ սեանց վրայ յեցած՝ անմիջապէս սրբավայրի (abside) վրայ բարձրացող կամարն, կտրելով նոյն իսկ սրբավայրի տանիքը: Պատճառն յայտնի է՝ թէ կրօնաւորք աւելի լուսոյ պէտք զգացած են, քան ինչ որ կրնար մտնել՝ նոյն այդ տեղը աւելի պատշաճապէս զրաւելու սահմանուած բոլորչի պատուհանէն. սակայն այդ պաշլպանն* ըստած ոճով գործուած՝ բացուածոյն այլ գեղեցիկ չլինելն, ստոյգ է:

* Անդրէաս Պալադիոյ, մեծ ճարտարապետ իտալացի, ծն. ի Վիկենտիա ի 1508, և վախճանած ի 1580: Սա բաց ի անթիւ յիշութեանց, կստուգած է իւր ծննդեան քաղաքին մէջ Ուիմպական քառարոն ըստած չէնք: Հին ամբիթան տեր ձեւով, որ այժմ այլ եւս հասարակութեան

— Ըստ ամենայնի կը համոզուիմ ձեր ըսածին, ըսաւ տիկինն, և նոյն այդ հիմամբ ես այլ կը յաւելում, որ այն՝ ելեւէջիւ կիսաբոլոր ձեւացընող սինապարզ սրահին՝ երկու միջին բարձրադիր սեանց վրայի կամարը կարող զինանշանն այլ (armoiries), աւելի բարձր գետեղուած պէտք էր լինէր: Դիմազարձ խմբարանին ճակատի վրայ, զոր արդ իսկ տեսանք, զինանշանն սրահին թերութիւն մի չի բերեր:

— Դարձեալ կ'ըսեմ, տիկին, դուք ամենայն քննադատից խորհրդածելու կէտեր կու տաք՝ այդ ձեր արուեստի հասկացողութեամբ. այս գէպքիս մէջ չեմ գիտեր նոյն իսկ պատճառը տալ՝ թէ ինչու զինանշանը այդչափ ի վայր դրած են, մինչդեռ տեղ այլ կար զայն ի վեր հաստատելու ու սրահին անպատեհութիւն չբերելու: Արդ, եթէ կը հաճիք, յետ դառնամք՝ եկեղեցւոյն ներսն այցելել:

(Շարաշարելի)

չի ծառայեր, բայց միայն մեծամեծ հանդիսից կամ տարելըններու կամ ուսումնական ժողովոց առթիւ. որոյ հօս զարմանալի արդիւնքն է՝ այն նեղ թատերարեմիւն ընծայած մեծ ընդարձակութիւնը, անոր ետեւ յօրինած հեռացող ցային շինուածովք ու փողոցներով:

Գ Ս Տ Ա Ր Կ Հ Ս Ս Կ Ն Ր

Արեգական շէկ շառաւիղք յունիսի, խարտեաշ ոսկի հասկաց վերայ կը խայտան. լիք լիք հասկեր կան ցողունին կոթընած, կարկրտահար զոգցես աբիուր մըմըտան:

Սակայն շատ տեղ փունջ կը կազմեն հսկաներ, փխտերը վեր՝ ուղիղ երկինք կը նային. Անփսք աչաց առատ հունձք կը խոտտանան իսկ հողադրծն, ափսո՛ս, ասէ, յոգնութեանս:

Հէքն յուսահատ ետ կը դառնայ դէպ ի տուն: Չի շատ էին թուով փունջեր հրակայից:

Վայ ինձ, գոչէ, պիտի պակսի իմ ցորեն, փոխան հացի՝ ի՞նչ օգուտ ինձ յարգ ու խոտ:

Ասոք հասկերն կասեց՝ լեցուց պատուոյ տեղ, Էւ հսկաներն այն անպիտան՝ բարկութեամբ Ու թընելով տարաւ թափեց ի մարագ:

Ձի չի տուին՝ և ոչ մի հատ ցորենի:

Այս հրակայից թիւն անհամար է մեր մէջ, Հասնի սակայն յանկարծակի մըլցման օր, Վէս ճակատներ հերապանձ գանգը կը փըշրին, Աւաղ, մէլէն ի տես կուգայ, .. Խնչ... Ունչ:

ԿՈԹՈՂ